

Jizva

Harry ležel na zádech a lapal po dechu, jako kdyby dlouho utíkal. Právě se probral z živého snu a obě ruce si tiskl k obličejí. Stará jizva na čele, která svým tvarem připomínala blesk, ho páčila pod prsty, jako kdyby se jí někdo právě dotkl dobřela rozpáleným drátem.

Posadil se na posteli; jednou rukou si dosud tiskl jizvu, a druhou tápal ve tmě po brýlích na nočním stolku. Jen co si je nasadil, uviděl svoji ložnici. Záclonami do ní pronikalo mdlé, nejasně oranžové světlo pouliční lampy za oknem.

Ještě jednou si přejel prsty po jizvě, jež ho nepřestávala bolet. Rozsvítil lampičku, vyhrabal se z postele, přešel přes pokoj, otevřel skříň a upřeně se zahleděl do zrcadla na vnitřní straně dveří. Spatřil v něm hubeného čtrnáctiletého kluka, který měl v zářivě zelených očích pod rozčuchanou černou čupřinou zmatený výraz. Prohlédl si důkladněji jizvu ve tvaru blesku, která mu opět dala o sobě vědět: vypadala jako jindy, pořád v ní však pocítoval palčivou bolest.

Snažně si vybavoval, co se mu zdálo, než se probudil. Působilo to tak skutečně... ty dva, kteří tam byli, znal, ale toho třetího muže nikdy předtím neviděl... Soustředil se, jak nejvíc dokázal, a svařtil čelo, aby se rozpomenul...

Před očima mu nejasně vytanula temná místnost... na předložce u krbu ležel had... byl tam muž malé postavy, který se jmenoval Petr, ale přezdívali mu Červíček... a chladný, vysoký hlas... hlas lorda Voldemorta. Při pouhém pomyslení na něj měl Harry pocit, jako kdyby spolkl kostku ledu...

Zavřel pevně oči a snažil se rozpomenout, jak vlastně Voldemort vypadal, ale nepodařilo se mu to. Věděl jedině, že ve chvíli, kdy Červíček otočil křeslo a on spatřil, co v něm sedí, zmocnila se ho nenadálá hrůza a probudila ho... Nebo za to mohla jizva, která ho v tu chvíli rozbolela?

A kdo vlastně byl ten stařec? Rozhodně tam nějaký starý

muž byl: Harry přece viděl, jak se skácel na zem. Všechno se mu to mátlo čím dál víc; zakryl si rukama tvář, aby žádnou ložnici neviděl a podržel si v mysli co nejdéle obraz oné chabě osvětlené místnosti, ale bylo to, jako by se pokoušel udržet vodu v nastavených dlaních. Podrobnosti se vytrácely stejně rychle, jak se je snažil uchovat... Voldemort a Červíček mluvili o někom, koho zabili, jenže jeho jméno si Harry nebyl s to vybavit... A domlouvali se, že zabijí někoho dalšího... že zabijí jeho...

Harry spustil ruce, otevřel oči a upřeně se rozhlédl po ložnici, jako by čekal, že spatří něco zvláštního. Po pravdě řečeno tam zvláštních věcí byly spousty. V nohách postele stál otevřený velký dřevěný kufr a v něm byl kotlík, koště, černé hábity a několik příruček kouzelných slov a zaklínadel. Většinu psacího stolu zabírala velká prázdná klec, v níž obvykle hřadovala Hedvika, jeho sněžná sova, a zbytek pokrývaly rozházené svitky pergamenu. Na podlaze u postele ležela otevřená kniha, kterou četl večer před usnutím. Všechny obrázky v ní byly pohyblivé a muži v zářivě oranžových hábitech se na nich hned objevovali, hned zase mizeli, všichni seděli na košťatech a házeli si červený míč.

Harry ke knize zamířil, zvedl ji a díval se, jak jeden z kouzelníků dal úžasný gól, když prohodil míč obručí padesát stop nad zemí. Potom však knihu zaklapl. Dokonce ani famfrpál – podle Harryho mínění ten nejlepší sport na světě – ho v tu chvíli nedokázal zaujmout. Odložil *Létání s Kanonyry* na noční stolek, došel k oknu a roztáhl záclony, aby viděl dolů.

Zobí ulice vypadala přesně tak, jak by počestná předměstská ulice v sobotu časně ráno měla vypadat. Všechny záclony byly zatažené. Kam až Harry mohl ve tmě dohlédnout, nikde nebylo vidět jediné živé stvoření, dokonce ani kočku ne.

A přesto... přesto... Harry se nervózně vrátil k posteli, posadil se na ni a znovu si přejel prstem po jizvě. Kvůli bolesti si však hlavu nelámal, vzdýt s bolestí i zraněními už měl jisté zkušenosti. Když svého času přišel o všechny kosti v pravé paži a během jediné noci mu pak znovu narostly, zkusil opravdu hodně. Zanedlouho mu pak tutéž paži probodl jedovatý zub, dlouhý dobrou stopu, a loni zas pro změnu spadl z výšky padesáti stop z koštěte, na kterém letěl. Na prapodivné ne-

hody a úrazy byl už zvyklý: ostatně kdo chodil do Školy čar a kouzel v Bradavicích a šel z jednoho maléru do druhého, s tím prostě musel počítat.

Trápilo ho něco jiného: když ho jizva na čele bolela napoleď, byl lord Voldemort nablízku... teď a tady však přece být nemohl... Představa, že by cíhal někde v Zobí ulici, byla absurdní, to prostě nebylo možné.

Harry se bedlivě zaposlouchal do ticha kolem. Vážně napůl očekával, že uslyší zaskřípat schody nebo zašustit kouzelnický plášť? A pak málem nadskočil, když jeho bratránek Dudley v sousedním pokoji zničehonic strašlivě zachrápal.

Hned si v duchu vyčetl, že se chová jako hlupák: vždyt v domě kromě něj nebyl nikdo jiný než strýc Vernon, teta Petunie a Dudley, a ti bezpochyby spali klidným, nerušeným spánkem.

Byl vlastně rád, když Dursleyovi spali; i kdyby byli vzhůru, stejně by od nich nemohl čekat žádnou pomoc. Strýc Vernon, teta Petunie a Dudley byli jeho jediní žijící příbuzní. Byli to mudlové (lidé, kteří neumějí kouzlit), jakékoli čáry nesnášeli a opovrhovali jimi, a Harryho ve svém domě viděli přibližně stejně rádi jako houbu dřevomorku. Aby nějak vysvětlili jeho dlouhodobou nepřítomnost v posledních třech letech, kdy studoval v Bradavicích, tvrdili každému, že je v Polepšovně svatého Bruta pro nenapravitelné mladistvé provinilce. Věděli dobře, že Harry jako nezletilý kouzelník nesmí kouzlit jinde než v Bradavicích, přesto mu však rádi přičetli na vrub vše, co se v domě pokazilo a přestalo fungovat. Harry se jim nikdy neuměl s ničím svěřit, ani jim nevypravoval o svém životě mezi kouzelníky. Už pouhá představa, že by za nimi zašel, až se probudí, a řekl jim, že ho bolí jizva na čele a že má kvůli Voldemortovi jisté obavy, mu připadala směšná.

A přitom Voldemort způsobil, že Harry musel u Dursleyových žít. Nebýt Voldemorta, neměl by na čele jizvu ve tvaru blesku. A nebýt Voldemorta, měl by rodiče...

Onoho večera, kdy Voldemort - nejmocnější zlý černo-kněžník za celé století, jenž po jedenáct let získával stále větší moc - vnikl do domu Potterových a zabil Harrymu otce i matku, byl chlapci teprve rok. Voldemort nakonec obrátil

svou hůlku i proti němu; zlé kouzlo, kterým na své cestě k moci připravil o život mnoho dospělých čarodějek i kouzelníků, však na Harryho neúčinkovalo. Bylo to k nevíře, ale místo aby kletba chlapce zabila, obrátila se proti Voldemortovi. Harry z toho vyvázl s pouhou řeznou ránou ve tvaru blesku na čele, zatímco Voldemort se scvrkl na cosi, co sotva skomíralo. Přišel o všechnu svou sílu a zbyla v něm jen nepatrná jiskřička života, takže se dal na útěk. Hrůzovláda, pod níž tajné společenství čarodějek a kouzelníků tak dlouho žilo, konečně pomínila, Voldemortovi stoupenci se rozprchli a Harry Potter se stal slavným.

Bylo to pro něj dost šokující, když se o svých jedenáctých narozeninách dozvěděl, že je kouzelník. A ještě víc ho vyvedlo z míry, když zjistil, že v utajovaném světě čarodějek a kouzelníků ho každý zná. Když poprvé přijel do Bradavic, viděl, že se za ním všichni otáčejí a v jednom kuse si něco šuškájí. Teď tomu však už přivykl; na konci léta ho čekal čtvrtý ročník v Bradavicích a on už odpočítával, za kolik dnů se na hrad vrátí.

Do odjezdu do školy zbývalo ovšem ještě čtrnáct dnů. Znovu se nešťastně rozhlédl po pokoji a pohledem utkvěl na dvou blahopřáních, která mu jeho nejlepší kamarádi poslali na konci července k narozeninám. Co by asi řekli, kdyby jim teď napsal, že ho jizva na čele zase bolela?

V tu chvíli se mu v hlavě rozezněl hlas Hermiony Grangeové, ostrý a poděšený:

„Cože, ta jizva tě začala bolet? To je opravdu vážné, Harry... Napiš profesoru Brumbálovi! A já se půjdu podívat do Běžných kouzelnických chorob a onemocnění... Možná tam najdu něco o jizvách způsobených zlými kouzly...“

Ano, to by mu poradila Hermiona: obrátit se přímo na ředitele bradavické školy, a mezitím hledat radu v knížkách. Harry se upřeně zahleděl na inkoustovou, modročernou oblohu venku, velice však pochyboval, že by mu nějaká kniha teď mohla pomoci. Pokud věděl, byl jediný na světě, kdo přežil takovou kletbu, jakou vůči němu Voldemort použil, takže bylo krajně nepravděpodobné, že by v *Běžných kouzelnických chorobách a onemocněních* našel příznaky, které u sebe zjistil. A psát řediteli školy? Vždyť neměl sebemenší tušení, kam

Brumbál o letních prázdninách jezdí. Chvilku si ho pobaveně představoval, jak leží se svým dlouhým stříbrným plnovousem, v kouzelnickém hábitu až po paty a se špičatou čapkou na hlavě někde na pláži a natírá si dlouhý křivý nos opalovacím krémem. Ať ovšem Brumbál byl, kde chtěl, Harry si byl jistý, že by ho Hedvika našla; ještě nikdy se nestalo, že by někomu nedokázala dopis doručit, dokonce i když neznala adresu. Ale co by Brumbálovi napsal?

Vážený pane profesore! Promiňte, že Vás tím obtěžuji, ale dnes ráno mě bolela ta moje jizva. Srdečně zdraví Vás Harry Potter.

Nemusel to ani vyslovit nahlas, tak hloupě to znělo.

Zkusil si tedy představit, co by mu řekl jiný jeho dobrý kamarád, Ron Weasley – a za okamžik jako by se už před ním vznášel Ronův pihovatý obličej s dlouhým nosem. Vypadal zmateně.

„Cože, bolí tě ta jizva? Ale... ale Ty-víš-kdo přece nemůže být nablízku, nebo snad ano? To bys přece věděl, Harry... Určitě by se tě zase pokoušel zabít, nemyslíš? Já nevím, možná že jizvy po zlých kouzlech se nikdy nepřestanou ozývat... Zeptám se na to tatky...“

Pan Weasley byl svou odbornou kouzelnickou přípravou expert a pracoval v odboru zneužívání mudlovských výtvořů na ministerstvu kouzel, pokud však Harry věděl, se zlými kouzly žádné zvláštní zkušenosti neměl. Kromě toho vůbec nestál o to, aby se všichni Weasleyovi dozvěděli, jak ho vyplašilo, že ho ta jizva na chvíličku rozbolela. Paní Weasleyové by to nadělalo ještě víc vrásek než Hermioně, zato Ronovi šestnáctiletí sourozenci, dvojčata Fred a George, by si nejspíš řekli, že mu prostě povolily nervy. Harry měl rodinu Weasleyových nejráději na světě. Doufal, že ho v nejbližších dnech pozvou na návštěvu (Ron něco říkal o mistrovství světa ve famfrpálu), a proto si nepřál, aby měl pobyt u nich pokažený ustaranými otázkami, jak to s tou jizvou bylo.

Chvilí si ještě mnul klouby prstů čelo. Po pravdě mu teď chyběl (a skoro se zastyděl, když si to připustil) někdo jako otec: dospělý kouzelník, kterého by mohl požádat o radu, aniž by si připadal jako hlupák, někdo, komu by na něm záleželo, a kdo by přitom měl zkušenosti s černou magií...

A pak ho to napadlo. Bylo to tak prosté, že nedokázal pochopit, proč na to nepřišel dávno – napíše samozřejmě Siriusovi.

Vyskočil z postele, přeběhl přes pokoj a posadil se k psacímu stolu. Přitáhl si kus pergamenu, namočil svůj orlí brk do inkoustu a napsal *Milý Siriusi*. Pak na chvíli zaváhal, jak by svůj problém nejlépe vyjádřil, a ještě pořád žasl, jak to, že si na Síruse nevzpomněl hned. Tak zarážející to ovšem zas nebylo – že je Sirius jeho kmotr, se přece dozvěděl před pouhými dvěma měsíci.

Důvod, proč mu Sirius o sobě nikdy dřív nedal vědět, byl velice prostý – celou tu dobu pobýval v Azkabanu, strašlivém kouzelnickém vězení střeženém stvůrami bez očí, kterým se přezdívalo mozkomorové a které z každého vysály duši. Mozkomorové také přišli hledat Síruse až do Bradavic, když se mu podařilo uprchnout. Byl však nevinný – vraždy, za které byl odsouzen, spáchal ve skutečnosti Červíček, stoupenec lorda Voldemorta, o němž si téměř všichni mysleli, že je už dávno po smrti. Harry, Ron i Hermiona ovšem věděli, že to není pravda – v minulém školním roce se s Červíčkem setkali tváří v tvář, i když profesor Brumbál byl jediný, kdo jejich vyprávění uvěřil.

Nakrátko se Harry ocitl na vrcholu blaha, že už konečně nebude muset bydlet u Dursleyových, protože Sirius mu nabídl, aby žil s ním, jakmile ho z těch nepravdivých nařčení očistí. Hned vzápětí bylo po naději – Červíček uprchl dřív, než ho stačili předat ministerstvu kouzel, a Sirius se musel znovu dát na útěk, aby si zachránil holý život. Harry mu pomohl uniknout na hřbetě hipogryfa jménem Klofan, a Sirius od té doby žil jako psanec. Vidina, že mohl mít opravdový domov, kdyby jim Červíček tenkrát neutekl, trápila Harryho celé léto; při pomyšlení, že se Dursleyových mohl zbavit navždy, mu bylo dvojnásob zatěžko znovu se k nim vrátit.

Přesto mu Sirius aspoň v něčem pomohl, i když u něj nemohl bydlet: jeho zásluhou směl teď mít v ložnici všechny své školní věci. To mu Dursleyovi nikdy dřív nedovolili; dělali vždycky vše pro to, aby Harry žil jako ten největší ubožák, a protože měli strach z jeho čarodějných schopností, vždycky mu o všech předchozích prázdninách zamykali školní kufr

do přístěnku pod schody. Ve chvíli, kdy se dozvěděli, že jeho kmotrem je nebezpečný vrah, se vše změnilo – a Harry jim samozřejmě ve vlastním zájmu opomněl říci, že Sirius je nevinný.

Od svého návratu do Zobí ulice dostal od Siriuse už dva dopisy. Nedoručily mu je sovy (jak to mezi kouzelníky bylo zvykem), nýbrž velicí, pestrobarevní tropičtí ptáci. Hedvice se ti honosní vetřelci nezamlouvali a jen velice nerada jim dovolila napít se z její misky, než zase odletěli. Zato Harrymu se líbili; při pohledu na ně si představoval palmy a bílý písek a doufal, že ať už je Sirius kdekoli (nikdy se o místě svého pobytu nezmínil, pro případ, že by jeho dopis zachytil někdo nepovoláný), vede se mu dobře. Harry si ani neuměl dost dobře představit, že by mozkomorové z Azkabanu dokázali dlouho žít v jasné záři slunce – a to možná byl důvod, proč Sirius zamířil na jih. Jeho dopisy, které měl Harry schované pod velice užitečným uvolněným podlahovým prknem pod postelí, vyznívaly vesele, a Sirius mu v obou dvou připomínal, aby se na něj obrátil, kdyby cokoli potřeboval. Takže teď ona chvíle opravdu nastala...

Jak se do ložnice pozvolna vkrádalo chladné šedé světlo, jež předchází úsvitu, Harryho lampa svítila jako by stále chaběji. Když slunce opravdu vyšlo, stěny pokoje se rozzářily do zlatova a z ložnice strýce Vernona a tety Petunie bylo slyšet, že také vstávají, posbíral Harry z psacího stolu zmuchlané kusy pergamenu a znovu si přečetl hotový dopis.

Milý Siriusi,

děkuji ti za tvé poslední psaní. Ten pták byl obrovský, sotva se dostal oknem dovnitř.

Tady je všechno jako obvykle. S Dudleyho dietou to nevypadá nijak valně. Včera ho teta přistihla, jak si do ložnice potají odnáší koblihy. Pohrozili mu, že nebude dostávat kapesné, jestli s tím nepřestane, a on se velice rozčílil a vyhodil z okna svou Hernu. To je takový počítač, na kterém se dají hrát hry. Vlastně to od něj bylo dost hloupé, poněvadž teď už nemá ani svoje Megamrzačení, díl třetí, při kterém by nemusel myslet na nic jiného.

Já se mám fajn – hlavně proto, že Dursleyovi mají

strach, aby ses tu neobjevil a všechny je neproměnil v netopýry, kdybych tě o to požádal.

Dnes ráno se ovšem přihodilo něco zvláštního: ta jizva na čele mě znovu rozbolela. Naposled se to stalo, když se Voldemort objevil v Bradavicích, nemyslím ale, že by teď mohl být někde nablízku – co myslíš? A nevíš, jestli jizvy způsobené zlým zaklínadlem nebolí někdy i několik let?

Pošlu ti tenthle dopis po Hedvice, jen co se vrátí, teď je někde na lovu. Pozdravuj ode mne Klofana.

Harry

Hmm, řekl si v duchu, takhle to zní dobře. Vážně nemělo smysl, aby se zmiňoval o tom snu; nechtěl, aby si Sirius myslel, že je kdovíjak vystrašený. Složil pergamen a nechal ho na psacím stole, že ho pošle hned, jakmile se Hedvika vrátí. Potom vstal, protáhl se a znovu otevřel šatník. Do zrcadla se už ani nepodíval a začal se oblékat, aby mohl sejít dolů na snídani.